

19051

MOORD IN BRACKEN WOODS
(Murder in Neighbourhood Watch)

Een thriller in 2 bedrijven

door

STEWART BURKE

Vertaling

door

Jan Hulsegge

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MOORD IN BRACKEN WOODS – MURDER IN NEIGHBOURHOOD WATCH** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **STEWART BURKE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen of te innen.**

PERSONEN:

Andrew Wingate
Sandra Coburn
Bruce Coburn
Joe Lipton
Ann Wingate
Hoofdinspecteur Parry-Jones-Evans
Melody

Plaats van handeling: De woonkamer van Ann en Andrew Wingate

Tijd van handeling: Heden

Eerste bedrijf

eerste tafereel: een vrijdag in november. Laat in de avond
tweede tafereel: zaterdag. Ong. 12 uur.

Tweede bedrijf

eerste tafereel: maandagavond 6 uur.
tweede tafereel: later dezelfde avond.

DECOR:

De huiskamer van Ann en Andrew Wingate. In de achterwand leidt een doorgang naar een hal met een gedeeltelijk zichtbare trap (Linda) met daartegenover (R) de voordeur (niet te zien). In de hal ligt een kleed. In de rechterwand zit een raam met kleine ruitjes, dat uitkijkt op de straat. Er staat een grote plant in een pot op de vensterbank. In de linkerwand (achteraan) leidt een glazen tuindeur naar de tuin. Een andere deur (vooraan) leidt naar de keuken. In de comfortabel gemeubileerde kamer staan een bank, twee armstoelen, een salontafeltje en een grote kast staat (links) tegen de achterwand met hierop drank, glazen, een pick-up, boeken, een haakje voor auto-sleutels en een lamp. Onderin de kast zitten een lade en een kastdeurtje. Tegen de rechterwand staat een bureau met daarop een lamp en een telefoon, er staat een draaistoel bij. Er staan twee stoelen: één bij de keukendeur en één in de hal.

EERSTE BEDRIJF

Eerste tafereel

Als het doek opengaat zien we de kamer bezaaid met verscheurde kranten. Op de bank liggen knipsels en een schaar. Op een dienblad op het salontafeltje staan de resten van een Chinese afhaalmaaltijd. Vrouwenkleren, een lang zwart shirt, een glanzend jasje, handschoenen en een blonde pruik liggen op de stoel bij de keukendeur. Een schoudertas hangt over de rug van de stoel. Er ligt een grote, rode archiefmap op het bureau. Er klinkt klassieke muziek. Andrew komt, in trainingspak, vanuit de keuken binnen met een beker koffie. Hij blijft bij de achterwand staan, kijkt op zijn horloge, nipt van de koffie, zet de beker op de tafel en pakt de knipsels en de schaar van de bank. Hij gaat naar het bureau, doet het licht aan, en stopt de knipsels in de archiefmap. Hij pakt de kleren van de stoel en neemt ze mee naar de bank. Hij vergeet de tas. Er wordt hard geklopt op de voordeur. Hij kijkt naar de doorgang, maar beweegt zich niet. Er wordt weer geklopt.

Sandra (*achter, roept door de brievenbus*): Andrew, ik ben het, Sandra. Ik weet dat je er bent, ik zag licht branden. Doe de deur alsjeblieft open. Het is dringend.

Andrew (*loopt met tegenzin naar de doorgang*): Ik wilde gaan douchen en dan naar bed. Kan het niet wachten tot morgen?

Sandra (*achter*): Nee, ik moet je nu spreken. Ik heb je hulp nodig en ik zou je niet zo laat storen als het niet belangrijk was.

Andrew: Oké, wacht even. (*hij pakt snel de kleren op en stopt ze in de kast, doet de deur dicht maar vergeet de tas*)

Sandra (*achter*): Oh, schiet op, het is hier hartstikke koud. (*Andrew, tevreden, omdat hij het "bewijs" heeft verstoep, gaat de hal in om de deur open te doen. Sandra achter*) Oh, gelukkig. Ik wist niet waar ik naar toe moest en toen zag ik dat de lichten nog aan waren en ik dacht: Er is maar één persoon die me kan helpen. (*Sandra komt binnen, gevolgd door Andrew die het grote licht aandoet*)

Andrew: Wat is het probleem?

Sandra: Ik heb verschrikkelijk kiespijn.

Andrew: Dat spijt me. (*doet de muziek uit*)

Sandra: Het maakt me helemaal gek. Ik denk dat de vulling eruit gevallen is. Dat is vast gekomen door de biefstuk die we vanavond gegeten hebben. Ik zal die slager de waarheid eens vertellen, die biefstuk was taai als leer maar hij vraagt er een vermogen voor. Ik zou hem een proces aan moeten doen. (*ze gaat onuitgenodigd op de bank zitten*)

Geen concurrentie in dit dorp, dat is het probleem. Ze doen precies waar ze zin in hebben.

Andrew: Ik ben geen tandarts, Sandra, dus hoe kan ik je helpen?

Sandra: Ann had altijd tinctuur tegen kiespijn in huis, meestal voor Jason. Ik dacht dat je misschien ergens nog wat had liggen.

Andrew: Ik heb het nog nooit gezien.

Sandra: Misschien in haar eerstehulp-koffertje. Kijk even, wees eens lief. Dit kreng doet me zo'n pijn. Ik weet zeker dat ik geen oog dichtdoe en aan Bruce heb ik ook niks; hij is uit, zoals gewoonlijk.

Andrew: Ik weet zelfs niet waar het eerstehulp-koffertje is. Neem een paar aspirientjes.

Sandra: Dat heb ik al gedaan, maar het helpt niks. Ik krijg er alleen maar hoofdpijn van.

Andrew: Een hete zoutoplossing wil ook wel eens helpen. Mijn grootmoeder zwoer erbij.

Sandra: Wanneer komt Ann thuis?

Andrew: Weet ik nog niet.

Sandra: Ze is nu toch al een hele tijd weg, of niet. Drie maanden al bijna, hè?

Andrew: Zo ongeveer.

Sandra: Ik mis haar. En jij ook, denk ik.

Andrew: Natuurlijk, maar echt, Sandra, ik wil...

Sandra: Niet gemakkelijk, voor jezelf zorgen.

Andrew: Het lukt wel.

Sandra (kijkt om zich heen): Ja, dat zie ik. Een huis verwaarloost, als er niet voor gezorgd wordt.

Andrew: Het is laat en ik wil echt naar bed, dus als je het niet erg vindt...

Sandra: Ja, je zult wel moe worden als je zoveel moet doen. Het is niet goed, dat een man voor zichzelf moet zorgen en daarnaast ook nog een full-time baan heeft. Je kunt altijd bij ons komen eten, dat weet je. Ik heb het vaak genoeg gezegd.

Andrew: Dankjewel, maar ik eet op school.

Sandra: Schoolmaaltijden, poeh! Mijn dochter zegt dat de kool schandalig is en de pudding lijkt wel kikkerdril.

Andrew: Welterusten, Sandra.

Sandra: Je hoeft me maar een seintje te geven en ik zal ervoor zorgen dat je fatsoenlijk te eten krijgt. Dat is wel het minste wat ik kan doen. Ann zou willen dat ik een oogje in het zeil hield.

Andrew: En dat doe je heel grondig.

Sandra: Ik kan heerlijk koken; kip aan het spit, lekker biefstukje. (ze wrijft haar gezicht) Ik heb leergeld betaald. Ik zal morgen naar de tandarts toe moeten, maar de mijne is weg, dus ik moet naar zijn

collega. Dat is vervelend, want die kent mijn mond niet.

Andrew: Die zal hij snel genoeg leren kennen. (*pauze*)

Sandra: Waarom neem je geen meisje?

Andrew: Wat zeg je?

Sandra: Om voor je schoon te maken. Het is hier een puinhoop, dat moet je toegeven. Wanneer is dit kleed voor het laatst gestofzuigd?

Andrew: Dat is niet nodig.

Sandra: Nou, ik zou er zo niet in kunnen wonen.

Andrew: Dat hoeft je ook niet.

Sandra: En waarom eet je hier, terwijl je zo'n perfecte keukeneethoek hebt?

Andrew: Ik vind het fijn om naar muziek te luisteren.

Sandra: Ja, ik denk dat dát je afleidt van hetgeen je aan het eten bent. Ann heeft beloofd me een kaartje te sturen, maar ik heb 't nog niet gekregen. Hoe kan ze toch zolang wegblijven, en ons allemaal vergeten?

Andrew: Ze geniet van een welverdiende vakantie bij haar ouders...

Sandra: De plaats van een vrouw...

Andrew: Is waar ze wil zijn. En op dit moment wil Ann in Nieuw Zeeland zijn.

Sandra: Als je mijn man was zou ik het niet riskeren.

Andrew: Wat riskeren?

Sandra: Je bent een knappe man, Andrew, heel knap. De eerste keer dat ik je zag, dacht ik "Wauw, waarom heb ik niet het geluk gehad met hem te trouwen?" In plaats daarvan kreeg ik Bruce.

Andrew: En Bruce zal zich nu wel afvragen waar je uithangt.

Sandra: Dat heb ik je toch gezegd. Hij is uit. Ik heb geen idee waar naar toe. Als ik hem niet zo goed kende, zou ik denken dat er een andere vrouw was, maar seks is niet zijn sterkste kant. Hij heeft er nauwelijks interesse voor. De mannen die je kunt vertrouwen, zijn het meestal niet waard om te hebben. Oh, niks slechts over Bruce, hoor.

Andrew: Niet?

Sandra: Nee, hij is een goede echtgenoot en vader... soms. Het is alleen jammer dat hij zo... saai is. Hij is zo voorspelbaar.

Andrew: Niemand is totaal voorspelbaar.

Sandra: Oh, jij niet natuurlijk. Niemand zou ooit kunnen raden wat jij denkt of doet wat dat betreft. Een beetje mysterieus, maar dat maakt je alleen maar interessanter.

Andrew (*loopt naar de doorgang*): Ik zal je naar de overkant brengen.

Sandra: Trix vertelde me, dat de andere meisjes op school je een macho vinden. Daarom kun je ook zo goed orde houden. Toen ze hoorde dat je muzieklessen ging geven, wilde ze per see die lessen

volgen.

Andrew: Alsjeblieft Sandra, ga naar huis.

Sandra: Echt waar, hoor, je zou niet ver hoeven te zoeken als Ann je verlaten heeft.

Andrew: Ann heeft me niet verlaten!

Sandra: Waarom blijft ze dan zo lang weg? Ik denk altijd maar, dat een vrouw niet meer geïnteresseerd is in haar huwelijk, als ze niet aan het eten van haar man denkt.

Andrew (*slaat z'n hand tegen z'n hoofd*): Oh, mijn God!

Sandra: Ann zou hier moeten zijn om voor jou te zorgen. Je weet nooit wat voor een streken een man gaat uithalen, als hij in de steek gelaten wordt. (*naar adem snakkend*) Oh, jij niet, Andrew. Een hoofd van een school staat boven iedere verdenking, net als Ceasar's vrouw.

Andrew: Doe me een lol, Sandra.

Sandra (*springt op*): Wat je maar wilt, Andrew, ik doe alles voor je.

Andrew: Ga dan naar huis!

Sandra: Ik ben er nog maar net. Trouwens, ik vind dat je niet zoveel alleen moet zijn.

Andrew (*begint de kranten op te rapen en stopt ze in de prullenbak bij het bureau*): Ik vind het fijn om alleen te zijn.

Sandra: Dat is niet gezond. Je wordt nog depressief.

Andrew: Ik ben depressief. Heel, heel erg depressief op dit moment.

Sandra: Dat kan ik zien en ik probeer je wat op te vrolijken.

Andrew: Lieve help.

Sandra: Maar snap het toch; als er iets is wat ik ben, dan is het wel een trouwe vriendin een buurvrouw, en als mensen beginnen te praten over iemand...

Andrew: Over mij? Praten ze over mij?

Sandra: Over iedereen, als ze de kans krijgen. Toen ze laatst bij mij aan het koffie drinken waren zei ik ronduit: "Nou meisjes, laten we het gezellig houden. Er wordt niet met modder naar de burens en vrienden gegooid. Ik wil niet dat mijn huis smerig wordt." (*Andrew drinkt zijn koffie op*) Oh, heb je dorst? Nu ik eraan denk, ik ook.

Andrew: Alcohol is slecht voor kiespijn.

Sandra: Ik zou er goed van kunnen slapen, het zou me kalmeren. De whisky is op aan de overkant. Bruce is vergeten wat te bestellen. (*Andrew, berustend, schenkt iets te drinken in voor haar*) Ik ben een lastpost. Ja, echt, dat ben ik. Ontken het maar niet. Als ik mijn drankje op heb ga ik naar huis. Dat is beloofd, en je kent me, ik breek nooit een belofte.

(*de telefoon gaat. Sandra wil de telefoon aannemen*)

Andrew (*draait zich om*): Laat dat!

Sandra: Ik wou alleen maar helpen.

Andrew (*schreeuwt*): Laat dat, Sandra, laat dat!

Sandra: Oké, oké, je hoeft niet zo te schreeuwen. (*Andrew gaat naar haar toe, duwt haar het glas in haar hand*)

Andrew: Drink op en ga dan naar huis.

Sandra: Neem je de telefoon niet op? (*hij grijpt de hoorn van de haak*)

Andrew (*kortaf, aan de telefoon*): Verkeerde nummer! (*hij smijt de hoorn er weer op*)

Sandra: Hoe weet je dat nou? Je gaf hem de kans niet om te praten. Het had iedereen kunnen zijn. Misschien was het wel dringend.

Andrew: Het was het verkeerde nummer.

Sandra: Het kon Ann wel zijn, vanuit Nieuw Zeeland. Het is daar nu overdag, of niet? Misschien belde ze wel om te zeggen, wanneer ze thuis komt. Of dat ze niet thuis komt. (*Andrew schenkt zichzelf bevend een drankje in*) Ik hoop niet dat je het erg vindt dat ik het zeg, Andrew, maar je gedraagt je de laatste tijd heel erg vreemd. Vanmorgen zei ik nog tegen Bruce...

Andrew: Het interesseert me niet wat je tegen Bruce zei vanmorgen, of welke morgen dan ook. Ik wil alleen dat je naar huis gaat, zodat ik de boel kan sluiten, me kan gaan douchen en naar bed kan gaan. Ik ben heel, heel erg moe, en ja, je bent een lastpost.

Sandra (*nestelt zich weer op de bank*): Ik ga niet weg, zolang je zo bent. Ik weet niet wát je zo van streek heeft gemaakt, maar het is duidelijk dat je van streek bent. Je bent nog nooit zo lomp en ongastvrij geweest.

Andrew: Mijn goede manieren hebben hun uiterste grenzen bereikt, vanavond. Het spijt me, maar ik heb een ongenode gast gehad.

Sandra: Echt waar? Wie kwam er dan langs?

Andrew: Als je niet naar huis gaat, doe ik mijn handen om je nek en wurg ik je!

Sandra: Daar moet je geen grapjes over maken!

Andrew: Wie maakt er grapjes?

Sandra: Eén moord is genoeg. We willen er niet nog één. (*pauze*) Er is een nieuwe inspecteur bij het rechercheteam gekomen. Wist je dat? (*Andrew schudt verveeld zijn hoofd*) Ik heb gehoord dat hij hier is om de plaatselijke politie te helpen. Ze kunnen echt wel wat hulp gebruiken. Het is nu al bijna twee weken geleden, dat die arme vrouw... nou ja, je zou toch denken dat ze nu al wel iemand gearresteerd zouden hebben. Bruce zegt dat ik niet alleen het bos in moet gaan, overdag of 's avonds. Hij denkt dat die kerel weer toe zal slaan. Denk jij, dat hij weer toe zal slaan, Andrew?

Andrew: Ik weet het echt niet. (*hij zit op de draaistoel met zijn hoofd in*

zijn handen)

Sandra: Moord geeft de buurt een slechte naam. Mevrouw De Wit zei laatst op mijn koffie-ochtend, dat zij en haar man zich ongerust maakten, dat ze de prijs die ze voor hun bungalow willen hebben, niet zullen krijgen. Stel je voor! Je zou juist graag weg willen!

Andrew: Zeker. Op dit moment zou ik graag heel, heel ver weg willen gaan.

Sandra: Ze zeggen dat die rechercheur nogal excentriek is. Wat maakt het uit, zolang hij maar resultaat heeft en dat monster oppakt. *(pauze)* Het is vreemd dat ik nog niks van Ann gehoord heb.

Andrew: Ik heb wat gehoord.

Sandra: Ja, maar dat zou je ook zeggen, als... oh sorry, Andrew, het komt door die rottige kies dat ik dingen zeg die ik niet moet zeggen. Ik ben in ieder geval een vriendin en het laatste wat ik zou doen, is roddels rondstrooien, zoals sommigen doen. Ik bemoei me met mijn eigen zaken. *(dat doet ze duidelijk niet. Andrew staat op en loopt naar de doorgang)*

Andrew: Misschien heeft Ann de tinctuur in het toiletkastje. Ik zal even boven kijken.

Sandra: Er is geen haast bij. Ik heb mijn drankje nog niet op.

Andrew: Drink het dan alsjeblieft op, terwijl ik de tinctuur zoek.

Sandra *(springt op en loopt naar hem toe):* Ik heb je beledigd. Ja hoor, dat heb ik gedaan, ontken het maar niet. Ik weet zeker dat er niks met Ann aan de hand is. Ik weet zeker dat ze één dezer dagen door die deur naar binnen komt, en dan kunnen de roddelantes hun woorden opeten.

Andrew *(nu geïnteresseerd):* En wat zijn hun woorden dan wel? *(Sandra draait zich beschaamd om)* Vooruit! Vertel op. Of zal ik het je vertellen! Andrew Wingate heeft zijn vrouw uit de weg geruimd en in de tuin begraven.

Sandra: Zeg niet van die dingen!

Andrew: Waarom niet, Sandra? Jij luistert begerig naar de tjlpende koffie-morgen-vriendinnetjes. Maar als ik je de details van mijn misdaad vertel ril je van afgrijzen. Of is het van spanning? *(hij kijkt haar in het gezicht en zij loopt achteruit)*

Sandra: Je maakt me helemaal zenuwachtig, als je zo doorgaat. Ik zal bang worden om hier te komen.

Andrew: Mijn vrouw heeft iedereen verteld dat ze op vakantie ging, en dan, geheimzinnig genoeg, een week voordat ze weg zou gaan verdween ze en niemand heeft sinds die tijd meer iets van haar gehoord.

Sandra: Jij zei, dat jij wel iets van haar gehoord had.

Andrew: En jij gelooft me niet, of wel? Of wel, Sandra?

Sandra: Ik zei alleen maar dat het raar was dat Ann haar vrienden niet geschreven heeft, en als mensen niets horen beginnen ze... nou ja, dingen te denken.

Andrew: Zoals: "Ik vraag me af of hij een massamoordenaar is? Eerst zijn arme vrouw en nu Marion Ellis. Hoe kan hij onze kinderen nu les geven? Misschien moeten we hem het dorp uitjagen." (*hij draait zich om en drinkt zijn glas leeg*) **Sandra:** Het is een gebrek aan calorieën. Je bent ondervoed en dat heeft een slechte invloed op je spijsvertering. (*ze stopt bij de tafel en kijkt naar de kartonnen dozen*) Chinese-Afhaalmaaltijd. Nou vraag ik je... wat zit daar in, bamboe-scheuten? Als je niet oplet, Andrew, verander je in een reuzenpanda.

Andrew: God, help me!

Sandra: Mannen die niet gezond eten krijgen hallucinaties. Dat heb ik ergens gelezen. Ik geloof in 'Het Beste'.

Andrew: Ik heb misschien een slechte smaak voor eten, maar ik heb een goede smaak voor moord gekregen. En op ieder ogenblik kan er een volgend slachtoffer vallen.

Sandra: Als Ann hier was zou je niet zo praten.

Andrew: Als Ann hier was, zouden jullie niet met z'n allen bij het schavot zitten, wachtend op de volgende kop die zal rollen. Hoe gaat het met het breien?

Sandra: Ik luister niet naar kletspraatjes. Echt niet.

Andrew: Hoe weet je dan wat ze allemaal zeggen?

Sandra: Je kunt er niks aan doen, als je dingen hoort. Trouwens, ik kies de mensen die bij me komen koffie drinken niet uit. Ik doe het uit liefdadigheid en dus is iedereen welkom. Als er in een dorp iemand vermoord wordt, is het heel normaal dat de mensen dan gaan speculeren. Het gaat er niet om dat ik aan jou twijfel, Andrew...

Andrew: Nee?

Sandra: Nee. Er is al genoeg onheil en geweld in de wereld, zonder dat wij aan onze burens en vrienden gaan twijfelen. Het komt door de media. Als je de televisie aanzet, weet je nooit of je jezelf door de dorpsstraat ziet lopen.

Andrew: Fleurt een saaie dag op, zeker?

Sandra: Dat weet ik niet. Iedere vrouw hier is nu bang.

Andrew: Maar een handjevol amuseert zichzelf geweldig, de koffi-octenden gedijen goed. Mensen komen samen om het helemaal uit te melken. We zijn nieuws! Reporters hangen hier rond, nemen de parkeerplaatsen in beslag, kauwen op hun pen, worden dronken in De Zwarte Zwaan. We zijn gewoon een peepshow voor de fervente griezelaars. Waarom trakteren we de familie niet, springen in de auto,

picknickje onderweg, een bezoekje aan Bracken Woods, hoor de vogeltjes zingen en 'hier is Marion Ellis verkracht en vermoord!'

Sandra (*handen over haar oren*): Hou ermee op, Andrew!

Andrew: Waarom? Zijn de feiten dreigend als ze uit de context van een Soapserie zijn gehaald?

Sandra: Misschien kan ik maar beter naar huis gaan. Hoe meer ik zeg, hoe meer ik in de problemen kom. Bruce zegt altijd dat ik moet opletten met wat ik zeg, maar het schijnt dat ik het nooit leer. Hij vindt me niet erg snugger. (*ze snuft*) Neem met niet kwalijk, Andrew, dat ik je van streek heb gemaakt. Ik bedoelde het niet zo. We zijn toch nog steeds vrienden?

Andrew (*knikt*): Ik kijk boven wel even voor de tinctuur.

Sandra: Dank je.

Andrew gaat naar de trap. Sandra gaat snel naar het bureau en kijkt nieuwsgierig naar de knipsels. Ze pakt het dienblad van de salontafel en brengt het naar de keuken. Ze komt meteen terug en blijft bij de stoel staan. Ze ziet de tas. Ze raakt hem aan. Er wordt op de voordeur geklopt. Sandra gaat de hal in.

Sandra (*roept naar boven*): Er is iemand aan de deur. Zal ik open doen?

Andrew (*achter*): Ja, graag.

Sandra: Ik kan met niet voorstellen, wie er zo laat zou komen. (*ze gaat naar de deur. We horen stemmen; achter*) Oh, ben jij het. (*ze gaat terug naar de hal en roept Andrew*) Het is Bruce. (*ze gaat de kamer in. Bruce komt de kamer in. Hij is stevig ingepakt in een zware jas*)

Bruce: Wat doe jij in vredesnaam hier?

Sandra: Ik heb kiespijn en een lekker ding ben jij, er in je eentje vandoor te gaan en uren weg te blijven...

Bruce: Ik kwam thuis en wist niet waar je was. Ik heb al gebeld naar de "Marbella" en de "Lyndhurst". Ik voelde me knap stom, dat ik moest zeggen dat je uit was en dat ik niet wist waar je was. Denk toch eens na. Je gaat hier toch niet zo laat heen, vooral niet nu zijn vrouw weg is.

Sandra: Hij doet me geen kwaad.

Bruce: Nee, maar de tongen van de burelen wel.

Sandra: Je zegt altijd, dat we ons er niets van aan moeten trekken wat anderen vinden. Ik ben trouwens zijn type ook niet, en ik denk dat hij iemand anders heeft.

Bruce: Praat niet zo hard, mens.

Sandra: Er hangt een schoudertas over die stoel, en die is niet van Ann. Ze houdt van handtassen.

Bruce: Heb je hem lastig gevallen?

Sandra: Ja, voor kiespijntinctuur.

Bruce: Het maakt niet uit hoe laat het is, je bemoeit je eeuwig en altijd met de burens en je valt ze lastig.

Sandra: Hij is eenzaam. Hij was blij met mijn gezelschap.

Bruce: Hou jezelf niet voor de gek, wil je.

Sandra: Sommige mensen waarderen me, ook al doe jij dat niet.
(*Andrew komt binnen met een flesje tinctuur*)

Andrew: Goed geraden. Toiletkastje. Hallo, ben je je vrouw aan het zoeken, Bruce? Dan ben je net op tijd om haar mee naar huis te nemen. Ze wilde net weggaan. Ik zei haar al dat je bezorgd zou zijn.

Sandra: Hij niet. Hij is uren weg geweest.

Bruce: Ik maak graag een flinke wandeling, voordat ik naar bed ga. Gaat mijn hoofdpijn van over. Ik heb altijd veel last van migraine gehad. Pillen helpen niet.

Sandra: En sigaretten ook niet; en mijn longen hebben te lijden van die rookwolken in ons huis.

Bruce: Hou op met dat muggenziften, alsjeblieft. Ik weet zeker dat Andrew niet in mijn zwakheden geïnteresseerd is.

Sandra: Zie je wel, hij geeft het toe... veertig per dag en hij hoest zijn longen eruit. Ik zou geen oog dicht doen als hij niet extra verzekerd was.

Bruce: Het spijt me, Andrew. Niks is erger dan naar de huiselijke ruzietjes van anderen te luisteren.

Andrew (*glimlacht en geeft de tinctuur aan Sandra*): Alsjeblieft. Ik hoop dat het helpt.

Sandra: Oh, dank je. Ik weet zeker dat het zal helpen.

Bruce: Ik wist dat ze niet ver weg was, de voordeur stond wagenwijd open. Ze hadden het hele huis wel leeg kunnen halen... Ik heb een klein fortuin betaald voor veiligheidssloten en dan doet zij weer zoiets stoms. De Stadswacht heeft totaal geen zin als je openlijk inbrekers uitnodigt...

Sandra: Toe maar! Geef mij de schuld van alles maar weer.

Andrew: Als jouw voordeur nog open staat, kun je dan niet beter...

Bruce: Ja, we gaan. Nogmaals sorry voor alle trammelant.

Andrew: Maandagavond ouderavond, Sandra...

Sandra: Ik zal er zijn. Ik twijfel eraan of hij er zal zijn. Hij zegt dat hij claustrofobisch wordt als hij opgesloten zit. Grappig dat hij opgesloten kan zitten in De Zwaan en zich toch nog prettig kan voelen.

Bruce: We moeten nog eens een partij golfen, Andrew.

Andrew: Natuurlijk, als ik tijd heb.

Sandra: Welterusten Andrew. Doe de groetjes aan Ann als je haar

schrijft.

Andrew: Zal ik doen.

Sandra: Ik breng de tinctuur morgen wel terug. Een nieuwe fles.

Andrew: Is niet nodig.

Sandra: Oh jawel. Wanneer ik iets leen, geef ik het altijd terug. Dat mag ik van mezelf wel zeggen.

Sandra geeft Bruce een duw en volgt hem naar buiten. Andrew zegt ze vanuit de voordeur gedag en komt dan terug. Hij loopt snel nu. Hij doet het grote licht uit en opent een bureaula. Hij vindt een zaklantaarn en controleert of hij het doet. Hij doet de bureaulamp uit. Hij haalt de vrouwenkleren uit de kast en legt ze uit op de bank. Hij realiseert zich dat de tas er niet bij is, kijkt vluchtig om zich heen en ziet de tas aan de stoel hangen. Hij pakt 'm en kijkt naar de doorgang, zich afvragend of Sandra de tas gezien heeft.

Andrew: Jezus! *(hij loopt terug naar de bank en terwijl hij zijn trainingspak aanhoudt, trekt hij de vrouwenkleren aan. Hij is er nog niet ver mee als.....)*

HET DOEK VALT

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto